

P. NAGY ISTVÁN VERSEI

(HOGY ITT VAGYOK...)

hogy itt vagyok lepiszkosodva
tele limlommal behorpasztott
konzervdobozokkal esőverte fehérítő
csontokkal kit érdekel
ha ülepemre éktelen foltokat varrok
kit érdekel krumpliorrom
hoinlokomon a jókora dudorok
és egyáltalán hogy vagyok
akár úgy is ahogy az angyalok
ha megadásra kényszerít a rím
nyavalygásaim hogy forrón szeretem
inni a kávé t ím életellenes
élő s di természetű az én költészetem
nem a fák csöndjéről tengerek
szeléről kimondott szó rengéséről
állatok nyugalmáról idesereglett
madarak csontvázáról nem talajmintáról
tég lapadlóról írok nem arról
hogy nagyon trehányul érzem magam
majdnem sürgönyt ílusban
írom verseimet
velem nem üzérkedtek az égiek
jól bírom a kánikulát és télen a hideget
és újra összezőrdülnek a sorvégek
és napirenden vannak a veszekedések
és franc marc kék ördöglovai
nyihognak az őszi ködökben írom
hűvös szél cibálja hajfűrtjeimet
kabáthajtókámról lefújja a porszemeket

csöndes ház ez ahol lakom
szelelőlyuk nagyságú réseket
hagyok a sorok között
tulajdonképpen semmi bajom
talán majd akad egy rosta-lyuk
amin én is keresztülpottyanak

ALKALMATLAN ÉVSZAK

a csillagok szobadíszek
valahol a magasban
végeérhetetlen sakkpartik focimeccsek
majd egyszer lehuppannak a földre
mint fáról az elefánt
az égen csörömpölnek mégis
a rezesbanda indulót játszik
s a hangyák
egymásba gabalyodva
egymás útjait keresztezve
rohángálnak ide-oda
árnyas sétányon
az apró vörös hangyák a csillagközökben
öntörvényűbben megismételhetetlen mindez
nem a túlélés kényszere
nem is a veszélyérzet
irányítja körpályájukon cikázva őket
számukra a napfelkelte is osztályellenség
alkalmatlan az évszak

tavasziásra fordul az időjárás
lekerülnek az esőverte
naftalinszagú télikabátok
nyomasztó fellegek pillegnek a tükörben
felzúgnak az ódon bútorok
láthatatlan szújáratai
felpattannak az ajtók
remegés hullámzik végig a falakon
éjszakánként mikor megfordul a szél

JÁTÉKDÉLUTÁN

méricskélek úgy mondja a bótos
 két kezével is méri a levegőt
 egyikből a másikba
 egyikből a másikba
 árnyéka tipeg földet seprő
 köpenye angyalszárny-suhogású
 mert angyalok jelenlétét érzem
 nagy testük lenyomata
 a téglapadlón elhintett lisztben
 egymást melengetik
 mintha lefekvéshez készülődnének
 mintha csillagok bundájával
 egymást takargatnák óvón
 de a bótos ügyet sem vet rájuk
 két kézzel méri a súlytalan levegőt
 szennyes újságlapok zizegnek
 töppedt ujjai között
 minden tasakban egy-egy angyal

a lassú vonulásból kiszakadtak
 a sorbanállók sűrűjében eltévedtek
 műanyag zacskókba zárva
 tetszetős csomagolásban

A VÁROS AHONNAN ELVÁGYÓDUNK

nézelődöm az új hídról mondjuk félig-
szívott olcsó cigarettával a számban
 stílusosan hunyorogva
 a közeli szeméttelep csípős illata
 a kora tavasz tejszínű páráin elér
 hozzám hogy lehelete szinte lebillent
 megkapaszkodom a barnára mázolt
 vascső korlátban
 tekintetemmel belefűrődök
 a köd zsíros fodraiba

a város ahonnan elvagyódunk
a hegyek közé az erdőbe bárhová
erjedő néha csípős máskor
émclgően édes szagú